

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 28/2021
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Тешића, поднетом против правоснажних пресуда Основног суда у Ужицу К број 353/2020 од 08.10.2020. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 160/20 од 30.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правоснажних пресуда Основног суда у Ужицу К број 353/2020 од 08.10.2020. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 160/20 од 30.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу К број 353/2020 од 08.10.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци и због извршења кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна у трајању од 6 месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године у коју казну му се урачунава време које је провео у притвору од 11.08.2020. године па на даље.

Истом пресудом према окривљеном АА изречена је мера безбедности обавезног лечења алкохоличара, на основу члана 84. КЗ, за коју је одређено да ће се извршити у заводу за извршење казне затвора или у специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора, а време provedено у установи за лечење урачунава се у казну затвора.

Наведеном пресудом обавезан је АА да на име паушала плати суду износ од 5.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, да суду надокнасти трошкове кривичног поступка који су исплаћени из буџетских средстава суда, о чијој висини ће суд одлучити посебним

решењем након правноснажности пресуде, као и да на име трошкова кривичног поступка исплаћених из буџетских средстава Основног јавног тужилаштва у Ужицу плати износ од 18.987,00 динара, у року од 60 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1 160/20 од 30.11.2020. године, у ставу првом, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, па је пресуда Основног суда у Ужицу К број 353/2020 од 08.10.2020. године потврђена, а у ставу другом одбачена је као недозвољена жалба оштећене ББ.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Тешић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а у делу који се односи на кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ, захтев је поднет због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а из образложења произилази да је у том делу захтев поднет и због повреде закона из члана 439. тачка 2) са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, доставио Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП).

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета заједно са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву наводи да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. став 1. ЗКП у делу који се односи на кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ, јер у изреци није описан начин на који је окривљени у конкретном случају употребио силу према оштећеној, а што представља битан елеменат кривичног дела за које је оглашен кривим. Надаље, бранилац окривљеног у захтеву наводи да је окривљеног за предузимање радњи описаних у изреци у ставу II требало огласити кривим због извршења кривичног дела полно узнемиравање, с обзиром да окривљени није предузимао никакву принуду, нити претио оштећеној и нису испуњени услови из члана 178. став 1. КЗ, на који начин се захтевом указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Одредбом члана 182. став 1. КЗ прописано је да ко, под условима из члана 178. став 1. и 2, 179. став 1. и 181. став 1. и 2. овог законика изврши неку другу полну радњу казниће се новчаном казном или затвором до 3 године. Одредбом члана 178. став 1. КЗ прописано је да ко принуди другог на обљубу или са њом изједначен чин употребом силе или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело тог или њему блиског лица, казниће се затвором од 5 до 12 година.

Чланом 182а став 1. КЗ прописано је да ко полно узнемирава друго лице, казниће се новчаном казном или затвором до 6 месеци, а ставом 3. истог члана прописано је да је полно узнемиравање свако вербално, невербално или физичко понашање које има за циљ или представља повреду достојанства лица у сфери полног живота, а које изазива страх или ствара непријатељско, понижавајуће или увредљиво окружење.

Из изреке првостепене пресуде у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости произилази да је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ, учињеног према оштећеној ББ, јер је употребом силе пришао оштећеној, рукама је хватао, стезао за груди и задњицу.

По налажењу Врховног касационог суда из чињеничног описа радње извршења кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ, за које је окривљени АА оглашен кривим у овом кривичном поступку произилази да је окривљени критичном приликом применио силу, која се огледа у стезању груди и задњице оштећене ББ, јер наведено понашање представља чин изједначен са обљубом, који је учињен употребом силе-стезањем, чиме су испуњени услови из члана 178. став 1. КЗ, па се у радњама окривљеног стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим.

У конкретном случају, физичка сила коју је окривљени АА применио према оштећеној ББ-стезање груди и задњице, не може се подвести под физичко понашање које има за циљ или представља повреду достојанства лица у сфери полног живота, а које изазива страх или ствара непријатељско, понижавајуће или увредљиво окружење, због чега се по налажењу Врховног касационог суда у радњама окривљеног не стичу елементи кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 1. КЗ, већ управо елементи кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 178. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим.

Из наведених разлога, наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се на наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, од стране Врховног касационог суда оцењени су као неосновани.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену истакнуте битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, јер наведена повреда не представља разлог због кога окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић